

Sent: Monday, August 24, 2009 11:23 AM  
To: 'president@bgu.ac.il'

לרבקה שלום,

הרשי לי להצדיע למנהיגות שהפגנת נוכח התנהלותו של ניב גורדון. המכתב שלך פרץ חומת שתיקה מצד ההנהלה, שהייתה קיימת בין היתר בשל חשש מתגובות מהסוג שבודאי תבואנה מצד גורמים קיצוניים אך קולניים ומאורגנים, בעיקר מהפקולטה שלי. המכתב היה מדוד, רציני, ולגמרי במקום.

רציתי לתרום שתי הבחנות שחשוב לזכור, בפולמוס שבודאי יתפתח. ראשית, חופש אקדמי אינו שקול לחופש למי שנמנה על האקדמיה בכל אשר יפנה. הוא מתיחס לעבודתו המדעית, לכך שאין גופים חיצוניים רשאים להתערב בעבודתו המחקרית, גם אם מסקנותיו אינן נוחות למאן דהו. על בסיס הבחנה זאת טענתי בעבר שאין להפגנות פוליטיות בקמפוס דבר עם חופש אקדמי. רדיקלים ינסו להרחיב את הערך הזה כשזה משרת את מטרותיהם. אין לתת לבלבול הזה אחיזה.

שנית, אשר לזכויות האזרחיות של אנשי האקדמיה. זכותו של כל אדם לפעול כפי שנראה לו בגבולות החוק קנויה לו, אבל אדם גם חייב להיות מוכן לשאת בתוצאות, ובמקרה זה הסתייגות פומבית חריפה מצד הנהלת המוסד. משל לכך: הניצחון של החמס בבחירות בעזה היה לגיטימי, אנשים הגונים מסכימים שגם לגיטימי שמדינת ישראל תקבע שעם ההנהגה והמצע של החמס היא לא מוכנה להכנס למו"מ. במכתבך הצבעת על ההשלכות של התנהלות גורדון לאוניברסיטה. אני מודאג מההשלכות על העם היהודי ובפרט מי שגר בחו"ל. להוקיע התנהלות זאת בפומבי היה צעד נכון, לגיטימי, ואף נחוץ. יש לדחות כל מחאה על זכותך להביע את דעת הנהלת האוניברסיטה.

אני מודה לך על שעשית זאת,

בהוקרה,

**דויד לייזר**

---

פרופ' דויד לייזר

המחלקה לפסיכולוגיה

אוניברסיטת בן-גוריון

054-4979225